

Arrest

**nr. 150 603 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 3 juli 2009 België binnen.

Op 3 juli 2009 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in.

Op 13 november 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 30 april 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus bij arrest met nr. 42 881.

Op 25 juni 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen.

Op 16 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 september 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 maart 2011 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 september 2011 bevestigt de Raad deze beslissing bij arrest met nr. 67 698.

Op 30 augustus 2013 dient verzoeker een eerste aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 17 november 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 maart 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde aanvraag van 17 november 2014 onontvankelijk. Dit is de thans bestreden beslissing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 maart 2015, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2014 werd ingediend door :

*T., I. C. (R.R.: ...)
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 03.07.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 05.05.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17.09.2010 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op 04.10.2011.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 10 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit art.1 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Hij verwijst hiervoor naar het negatief reisadvies dat de FOD Buitenlandse Zaken geeft voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn asielprocedures steeds verklaard heeft van Ingoesjetië afkomstig te zijn. Betrokkene dient dus niet terug te keren naar Tsjetsjenië. Bovendien geldt het advies van de FOD Buitenlandse Zaken enkel voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Ingoesjetië afkomstig te zijn. Bijgevolg is hij geen toerist. Ook is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk is om zich (eventueel) elders in de Russische Federatie te vestigen.

De advocaat van betrokkene verklaart verder: "Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat is bij het terug naar BANGLADESH moeten om daar een aanvraag art. 9BIS VW in te dienen.". Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet naar Bangladesh dient terug te keren aangezien hij de Russische nationaliteit heeft. Dit element doet bijgevolg niet ter zake.

Vervolgens verwijst de advocaat naar "een lopende adoptieprocedure". Echter, nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een lopende adoptieprocedure zou hebben. Ook dit element doet bijgevolg niet ter zake.

Ook de bewering dat de "gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen" kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene meent dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet

stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in de huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van het verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft ruim 5 jaar in België, heeft Franse lessen en cursussen gevolgd, is werkwilleg, heeft een vriendenkring, legt diverse steunverklaringen voor en heeft sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het verzoekschrift voert verzoeker vijf middelen aan, waarvan het eerste als volgt luidt:

"EERSTE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending art. 3 EVRM. Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen de duur van de procedures niet onredelijk was en geen aanleiding kan geven tot regularisatie van diens verblijf de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. de ingeroepen vrees voor vervolging in het land van herkomst niet aanvaard kan worden Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden. Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoeker om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld te worden dat verzoeker redelijkerwijs voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie aangezien hij hier onder -tussen meer dan 5 jaar en zelfs bijna zes jaar verblijft. Destijds werd vijf jaar als redelijk aangenomen. De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden

beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing worden vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

2.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het eerste middel: In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: De materiële motiveringsplicht; Artikel 9bis Vreemdelingenwet; - Artikel 3 EVRM. De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in alle redelijkheid zou moeten worden geoordeeld dat hij wel degelijk de mogelijkheid moet hebben om een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België in te dienen. De verzoekende partij houdt voor dat in zijn dossier dezelfde criteria moeten worden gehanteerd, als diegene die in andere dossiers worden gehanteerd en hij lijkt daarbij te verwijzen naar de criteria uit de instructie dd. 19.07.2009. De verzoekende partij meent voorts dat geen afdoende rekening werd gehouden met zijn sterke sociale binding met België en met zijn elementen van integratie. De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Verweerder laat voorts gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. " (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013) De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en

Migratie laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Verzoekende partij zijn betoog als zou hij 'voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie indien de gemachtigde dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde' gaat schijnbaar voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waarbij verzoekende partij zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partij kan derhalve werkelijk niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde nog een onderzoek ten gronde had moeten uitvoeren. Overigens is de loutere verwijzing naar 'andere dossiers bij een beoordeling ten gronde' bijzonder vaag. Zie ook: "Waar verzoekers benadrukken dat hun vroegere aanvraag tot verblijf wel onvankelijk werd verklaard, volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat "het niet is omdat een aanvraag ooit onvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn". Deze redenering lijkt niet kennelijk onredelijk vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden onvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers' argument. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd." (R.v.V. nr. 60 173 van 26 april 2011) Verzoekende partij is kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de instructie van 19.07.2009. De verweerder stelt vast dat verzoekende partij met zijn kritiek meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis Vreemdelingenwet. Verzoekende partij gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit. De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt: "§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling overeen identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...] Integendeel tot wat verzoekende partij meent te kunnen voorhouden wordt de wet niet vervangen door de (vernietigde) instructie. Integendeel werd deze instructie net vernietigd, gelet op haar strijdigheid met art. 9bis Vreemdelingenwet. De verweerder verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden en ervan ontslagen worden aan te tonen dat erin hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Verzoekende partij gaat bij zijn kritiek voorbij aan het feit dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt om contra legem de onvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. De gemachtigde van de Staatssecretaris is gebonden door de vigerende wetgeving. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. "Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid". (R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013) Zie ook: R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682: "Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te

weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat afte wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)." R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270: "Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; [...] dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden;" R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007: "Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet." De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden. De verweerder wijst er tot slot op dat de loutere bewering dat 'de redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie (...) niet afdoende beantwoord werden, zonder dat de verzoekende partij de concrete motieven weerlegt, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht gemotiveerd dat "De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft ruim 5 jaar in België, heeft Franse lessen en cursussen gevolgd, is werkwilg, heeft een vriendenkring, legt diverse steunverklaringen voor en heeft sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld." Zie ook: "Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012) "2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012) Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het eerste middel stelt verzoeker dat hij meent dat voor hem wel degelijk de mogelijkheid bestond om de aanvraag in België in te dienen. Hij stelt hierbij dat, mocht de verwerende partij de criteria gehanteerd hebben die zij hanteert in zaken ten gronde, zijn aanvraag aanvaard zou zijn geweest. Vervolgens stelt hij dat de argumenten inzake zijn sterke sociale binding met België en zijn verregaande integratie niet werden beantwoord en dat er in die zin ten onrechte niet werd overgegaan tot een onderzoek ten gronde.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.1.3.4. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.3.5. In diens aanvraag van 12 november 2014 heeft verzoeker samengevat het volgende aangehaald:

- Inburgering en maatschappelijke oriëntatie, kennis van het Frans
- de werkbereidheid van verzoeker
- allerlei steunverklaringen
- de lange duur van de asielpcedure met sterke integratie als buitengewone omstandigheid
- verzoeker verblijft sedert ruim 5 jaar in België en hij is verankerd in onze samenleving
- verzoekers onafgebroken verblijf van 5 jaar in het Rijk

- verzoekers onmogelijkheid om terug te keren naar diens moederland gelet op de onveilige toestand in verzoekers moederland
- de onmogelijkheid om een humanitaire machtiging te krijgen daar verzoeker daar niets over terugvindt in de bestaande wetgeving
- de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoeker met name dat een terugkeer naar diens moederland Tsjetsjenië ten einde formaliteiten te vervullen niet opweegt tegen het mogelijk gevaar dat hij daar loopt, alsook de kost, mogelijke problemen en tijd die dergelijke reis zou betekenen.
- het gegeven dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde
- humanitaire redenen, een terugkeer naar zijn land van herkomst zou de lopende adoptieprocedure danig hypothekeren.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.6. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd geantwoord op zijn verblijf in het Rijk gedurende vijf jaar en zijn sterke sociale bindingen, kan volstaan worden met de verwijzing naar de volgende passage uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gemachtigde hier wel degelijk rekening mee heeft gehouden, doch dit element niet kon aannemen om de volgende reden: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft ruim 5 jaar in België, heeft Franse lessen en cursussen gevolgd, is werkwillig, heeft een vriendenkring, legt diverse steunverklaringen voor en heeft sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoeker stelt verder dat er geen rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde sterke sociale binding met België en zijn verregaande integratie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld. Hij beperkt er zich toe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling in de bestreden beslissing, doch toont aldus het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan. Verzoeker gaat er verder ook ten onrechte van uit dat in de bestreden beslissing zijn verblijf in het Rijk en zijn integratie zomaar aan de kant worden geschoven. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins geoordeeld dat de bij de aanvraag ingeroepen duur van het verblijf in België of de integratie niet is aangetoond of niet wordt aanvaard voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.3.7. De Raad merkt tenslotte op dat verzoeker bij de toelichting van diens eerste middel niet nader ingaat op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe:

"TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in diens verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België. Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aan -gehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst. Dat verzoeker nu juist niet terug kan naar het land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst. Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt uitgegaan van de hypothese alsof verzoeker zomaar een visum zou kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoeker terug naar zijn land van herkomst zou zijn gegaan, zij nooit enig visum zal kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid. Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

2.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Betreffende het tweede middel: In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing er zomaar gratis van uit gaat dat de verzoekende partij een visum zou kunnen bekomen. De verzoekende partij voert tevens aan dat de afwijzing van een asielaanvraag niet tot gevolg heeft dat zijn situatie in België en zijn humanitaire omstandigheden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet meer dient te worden onderzocht, vermits het voorwerp van de asielprocedure uiteraard verschillend is van het voorwerp van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing, waaruit afdoende blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met alle door aangevoerde elementen van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk melding gemaakt van de volgende elementen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene vroeg op 03.07.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 05.05.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17.09.2010 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op 04.10.2011. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan

10 maanden voorde eerste asielprocedure en iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene beweert dat hij zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit art. 1 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder beweert betrokkene dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Hij verwijst hiervoor naar het negatief reisadvies dat de FOD Buitenlandse Zaken geeft voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn asielprocedures steeds verklaard heeft van Ingoesjetië afkomstig te zijn. Betrokkene dient dus niet terug te keren naar Tsjetsjenië. Bovendien geldt het advies van de FOD Buitenlandse Zaken enkel voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Ingoesjetië afkomstig te zijn. Bijgevolg is hij geen toerist. Ook is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Tot slot dient ernog opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk is om zich (eventueel) elders in de Russische Federatie te vestigen. De advocaat van betrokkene verklaart verder: "Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat is bij het terug naar BANGLADESH moeten om daar een aanvraag art. 9bis VW in te dienen. ". Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet naar Bangladesh dient terug te keren aangezien hij de Russische nationaliteit heeft. Dit element doet bijgevolg niet ter zake. Vervolgens verwijst de advocaat naar "een lopende adoptieprocedure". Echter, nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een lopende adoptieprocedure zou hebben. Ook dit element doet bijgevolg niet ter zake. Ook de bewering dat de "gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen "kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. De advocaat van betrokkene meent dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. " België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn. Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in de huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van het verblijf. " Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij

zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers." Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij zijn concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuw onderzoek diende te worden gevoerd naar de in het asielaanvraag aangehaalde humanitaire omstandigheden, merkt verweerder op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat werd gemotiveerd nopens alle door de verzoekende partij in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging aangehaalde elementen. De verzoekende partij is niet ernstig waar hij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris -los van de voormelde vaststelling van de asielinstanties- een nieuwe beoordeling van de situatie in het land van herkomst diende te voeren, gelet op het feit dat uit diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij reeds was gebleken dat er geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zie in dezelfde zin ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 04.03.2014 (nr. 120.116): "De adjunct-Commissaris heeft in casu vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die vereisten dat zijn asielaanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou worden onderworpen. Zij is daarnaast nagegaan wat de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak is, aangezien verzoeker vandaar afkomstig is, wat door verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet betwist wordt. De adjunct-commissaris oordeelde op basis van de in punt 1.3. bedoelde beslissing vermelde bronnen dat er actueel voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door de adjunct-commissaris gedane beoordeling dient beschouwd te worden als een toetsing aan de in artikel 3 EVRM bepaalde norm. Gelet op deze inschatting van de daartoe gespecialiseerde instantie kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en een aanvullen onderzoek zou dienen verricht te hebben omtrent de situatie voor verzoeker bij terugkeer naar Zuid-Irak." Verweerder stelt nog vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot vage beweringen, terwijl anderzijds moet worden benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient. Zie in die zin: "De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen." (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013) "De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat." (R.v. V. nr. 121 369 van 24 maart 2014) De loutere bewering van de verzoekende partij, als dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst, vindt geenszins steun in het administratief dossier en kan derhalve niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. De verzoekende partij is klaarblijkelijk een andere mening toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris, doch hij gaat er daarbij aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan stellen, doch enkel kan nagaan of diens beoordeling niet kennelijk onredelijk is (quod non). De beschouwingen van de verzoekende partij missen elke grondslag. Hij toont geenszins aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot een onredelijke beslissing zou zijn gekomen. Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem

ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3.1. In het tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het kader van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht dienden de elementen van integratie nog niet verder onderzocht te worden gezien de integratie van verzoeker nog niet aan de orde is in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag. In dit verband wordt immers herhaald dat het oordeel van de verwerende partij dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker meent dat hij de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie in België en zijn humanitaire situatie kan inroepen in het kader van de regularisatieprocedure, ook al werd hij niet als vluchteling erkend.

De Raad wijst er op dat dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen waar verzoeker op doelt wel degelijk in het kader van de regularisatieprocedure onderzocht werden doch niet weerhouden konden worden, zoals overigens duidelijk blijkt uit de lezing van de motivering van de bestreden beslissing. Daarenboven is het zo dat verzoekers situatie eveneens beoordeeld werd in het licht van de criteria van de Conventie van Genève. Doch de negatieve beoordeling ter zake door de commissaris-generaal werd reeds bevestigd door deze Raad in volle rechtsmacht bij arrest nr. 67 698 van 30 september 2011. Zodoende werd verzoekers asielrelaas reeds door verschillende overheden onderzocht. De gemachtigde vermag dit als bijkomend element op te nemen in diens motivering.

Dat het bestuur de betreffende elementen uit verzoekers aanvraag wel degelijk heeft onderzocht in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, blijkt afdoende uit de motivering:

"Betrokkene beweert dat hij zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn moederland is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit art.1 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker licht zijn derde middel als volgt toe:

"DERDE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat te onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst kan indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Dat 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft in die zin dat hij er reeds meer dan vijf jaar heeft verbleven en zich zonder onderbreking heeft geïntegreerd in deze periode. Dat ingeval verzoeker naar het land van herkomst zou dienen terug te keren, de situ-tie van verzoeker ten zeerste ontwricht zal zijn. "Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent. Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven en alleszins niet wordt geantwoord op dit verlies aan argumenten tot continuering van het verblijf van verzoeker in België. Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoeker gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoeker de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen. Verzoeker verwijst naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Verzoeker heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hem gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet. Het staat vast dat als verzoeker thans gedwongen zou worden terug te keren naar zijn geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.

2.3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het derde middel In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij nogmaals naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij meent dat hij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer. Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet en dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg zou hebben. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoekende partij beweert vervolgens dat het onderbreken van verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf zou betekenen. Verweerder merkt op dat verzoekende partij zich niet enkel kan beroepen op loutere beweringen. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is. (...) Het derde middel kan evenmin worden aangenomen”.

2.3.3. Er wordt verwezen naar de bespreking van de eerste twee middelen en er wordt nogmaals op gewezen dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Geenszins toont verzoeker aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Zijn kritiek kan geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de beslissing.

Verzoeker betoogt daarnaast dat een terugkeer teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen ‘gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is’. Hij beperkt zich aldus tot een vage en algemene uiteenzetting die bovendien op geen enkele wijze wordt betrokken op de buitengewone omstandigheden zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf en op de concrete motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het gevaar dat hij zou lopen bij een terugkeer of van de beweerde onmogelijkheid hiertoe. Het gegeven dat een terugkeer mogelijk omslachtig en duur is, kan verder geen afbreuk doen aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden. Er dient tenslotte te worden aangenomen dat indien verzoeker van oordeel is dat zijn binding met België en zijn integratie alhier dermate sterk is dat deze een machtiging tot verblijf in het Rijk kan rechtvaardigen, een terugkeer naar het land van herkomst om vandaar uit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen hieraan geen afbreuk zal doen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker licht zijn vierde middel als volgt toe:

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING ART 7 VW. SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING. In Ingoesjetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Ingoesjetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Ingoesjetië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Dagestan het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste

onveiligheidsfactoren uit in Ingoesjetië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoesjetië diende beoordeeld te worden temeer er een negatief reisadvies voorligt vanwege DVZ betreffende het reizen naar onder meer Ingoesjetië. Dat het duidelijk moge zijn dat indien het niet aangewezen is om te reizen naar een bepaald land, het a fortiori niet aangewezen is om zich er aldaar te gaan vestigen of nog er lange tijd te verblijven."

2.4.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: de artikelen 3 en 5 EVRM ; de materiële motiveringsplicht ; het zorgvuldigheidsbeginsel ; de rechten van verdediging. artikel 7 van de Vreemdelingenwet De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de situatie in het land van herkomst. Eerst en vooral merkt verweerder op dat een artikel 7 van de Vreemdelingenwet handelt over een bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten is echter niet het voorwerp van huidig beroep zodat deze schending niet dienstig is. Wat betreft de voorgehouden schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet en dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg zou hebben. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de verweerder vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist (zie R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). De bestreden beslissing die supra reeds werd geciteerd, is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven omkleed. Daarbij werd erop gewezen dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont waarom hij zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, ni. via de diplomatiek of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het vierde middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende worden verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. "Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet."(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007) Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.4.3.1. Artikel 7 van de vreemdelingenwet handelt over een bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten is echter niet het voorwerp van huidig beroep zodat deze schending niet dienstig is.

2.4.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, zoals reeds gesteld supra, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). De bestreden

beslissing die supra reeds werd geciteerd, is ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven omkleed.

2.4.3.3. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. Het volstaat immers te stellen dat *“de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.”*(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007).

2.4.3.4. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, geldt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. In die zin was de gemachtigde, in het kader van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht, evenmin gehouden een onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in de regio waaruit verzoeker afkomstig is.

Aangaande verzoekers betoog dat de Belgische overheid zelf een negatief reisadvies uitschrijft ten aanzien van de regio waaruit verzoeker afkomstig is in diens land van herkomst Rusland, met name Ingoesjetië, geldt dat verzoeker dit niet heeft aangehaald in zijn aanvraag, zodoende kon en diende de gemachtigde daar niet op te antwoorden. Daarenboven wijst de Raad er op dat dit slechts adviezen betreft, die overigens noch voor Belgische onderdanen, noch voor vreemdelingen een dwingend karakter hebben.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (zie R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009).

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker licht zijn vijfde middel als volgt toe:

“VIJFDE MIDDEL: SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Ingoesjetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

2.5.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het vijfde middel: In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 3 juncto 13 EVRM, de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij verwijst in zijn vijfde middel nogmaals naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij zijn bijzonder

vage en ongestaafde beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Hij toont de beweerde schending van de aangevoerde rechtsregels allerm minst aan. Terwijl ook verzoekende partij zijn beschouwingen nopens de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden aangenomen. Door de Adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd een onderzoek gevoerd naar de subsidiaire beschermingsstatus doch werd geoordeeld dat deze aan verzoekende partij diende te worden geweigerd. Verzoekende partij zijn beschouwingen zijn dan ook niet dienstig. In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Gelet op het voorgaande is verweerder van oordeel dat verzoekende partij in casu geenszins aantoon dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. Terwijl de bestreden beslissing ten genoeg van recht met draagkrachtige motieven werd omkleed. Verweerder herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij zich beperkt tot ongestaafde beschouwingen, terwijl de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, en niet werden weerhouden. In zoverre verzoekende partij middels zijn uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, herhaalt verweerder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zulke beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.5.3.1. In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM, geldt dat artikel 13 van het EVRM, op zich, geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.) en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Daar verzoeker de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM noch die van artikel 5 van het EVRM heeft aangetoond, zoals blijkt uit de bespreking van het vierde middel, is het middel niet dienstig.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET